

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1319/2021
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вучка Мирчића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године, исправљена решењем од 27.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 540/21 од 14.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вучка Мирчића, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године, исправљена решењем од 27.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 540/21 од 14.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године, исправљена решењем од 27.04.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци. На основу члана 67. КЗ окривљеном је опозвана условна осуда, која му је изречена правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору К 462/17 од 22.03.2018. године, за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, којом му је утврђена казна затвора од једне године и одређено да се она неће извршити, уколико окривљени у року од три године, од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због чега му је за то дело узета као утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је окривљени за оба кривична дела осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца.

Истом пресудом окривљени је обавезан да правном следбенику оштећене надокнади штету у износу од 111.769,65 динара и да накнади трошкове кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 540/21 од 14.09.2021. године усвајањем жалби окривљеног и његовог браниоца преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године, исправљена решењем од 27.04.2021. године, којом је окривљени оглашен кривим за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што се условна осуда изречена правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору К 462/17 од 22.03.2018. године за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, опозива на основу члана 68. КЗ, док се у преосталом делу жалбе одбијају као неосноване, а првостепена пресуда потврђује.

Против правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвоката Вучко Мирчић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеном узети као утврђене казне затвора из две пресуде, одредити јединствену казну затвора и окривљеном изрећи условну осуду за оба дела са новим роком провере.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд побијаном правноснажном пресудом повредио забрану преиначења на штету окривљеног прописану одредбом члана 453. ЗКП, јер је поступајући искључиво по жалбама браниоца и окривљеног, изменио пресуду на штету окривљеног. Као измену на штету окривљеног бранилац наводи да је у жалби тражено да се условна осуда из правноснажне пресуде Основног суда у Сомбору К 462/17 од 22.03.2018. године, која је у првостепеној пресуди опозвана применом одредбе члана 67. КЗ, не опозове, а другостепени суд је противно наводима жалбе усвојио нешто што није тражено и то на штету окривљеног, па је применом одредбе члана 68. КЗ опозвао условну осуду изречену пресудом Основног суда у Сомбору К 462/17 од 22.03.2018. године, на који начин је према наводима захтева директно повређен принцип забране преиначења на штету окривљеног из члана 453. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови нису прекршили забрану преиначења на горе (*reformatio in peius*) прописану одредбом члана 453. ЗКП, обзиром да нису на штету окривљеног изменили наведене правноснажне пресуде у погледу кривичне санкције, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног. Наиме, пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године окривљеном је за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је на основу члана 67. КЗ окривљеном опозвана условна осуда, која му је изречена правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору К 462/17 од 22.03.2018. године, за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, којом му је утврђена казна затвора од једне године и одређено да се она неће извршити, уколико окривљени у року од три године, од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због чега му је за то дело узета као утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је окривљени за оба кривична дела осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 540/21 од 14.09.2021. године преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што се условна осуда изречена правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору К 462/17 од 22.03.2018. године за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, опозива на основу члана 68. КЗ. Како из наведеног произилази да окривљеном у поступку по жалби није изречена строжија кривична санкција од оне која му је изречена првостепеном пресудом, то по ставу овога суда није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, а како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Поред наведеног, у поднетом захтеву бранилац окривљеног истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, наводећи да је Апелациони суд у Новом Саду повредио одредбе кривичног закона приликом одлучивања о кривичној санкцији.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 68. Кривичног законика у ставу првом прописано је да ће суд опозвати условну осуду, ако после њеног изрицања утврди да је осуђени извршио кривично дело пре него што је условно осуђен и ако цени да не би било основа за изрицање условне осуде да се знало за то дело. У том случају примениће одредбу члана

67. став 3. овог законика, док је ставом другим истог члана прописано да ако суд не опозове условну осуду, примениће одредбу члана 67. став 4. овог законика.

Наиме, у конкретном случају правилно је примењена одредба члана 68. КЗ имајући у виду да је окривљени након изрицања условне осуде по пресуди Основног суда у Сомбору К 462/17 која је опозвана пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године извршио кривично дело пре него што је условно осуђен имајући у виду да из списка предмета произилази да је условна осуда у предмету Основног суда у Сомбору К 462/17 изречена 22.03.2018. године за кривично дело које је извршено у току 2016. године, док је кривично дело за које је окривљени осуђен пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 од 12.04.2021. године извршено у току 2016. и 2017. године и то у периоду од 21.04.2016. године до 27.07.2017. године, дакле кривично дело је извршено пре него што је условно осуђен пресудом Основног суда у Сомбору К 462/17 изреченом 22.03.2018. године, па је супротне наводе захтева Врховни касациони суд оценио као неосноване.

Поред наведеног, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да у ситуацији да се истовремено судило и за кривично дело из пресуде Вишег суда у Новом Саду и за кривично дело из пресуде Основни суд у Сомбору, не би се радило о два кривична дела већ о једном кривичном делу злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ у продуженом трајању у вези члана 61. КЗ, па би „друго кривично дело“ из пресуде Вишег суда у Новом Саду представљало само једну радњу у оквиру тог продуженог кривичног дела, чиме се заправо указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 61. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 61. став 6. Кривичног законика, прописано је да кривично дело које није обухваћено продуженим кривичним делом у правноснажној судској пресуди, представља посебно кривично дело, односно улази у састав посебног продуженог кривичног дела.

Наиме, у конкретном случају иако је окривљени у оба кривична поступка оглашен кривим за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, тако што је искористио свој службени положај директора ... установе „ББ“ ... и нанео штету ВУ „ББ“, Врховни касациони суд налази да се у конкретном случају не може радити о једном продуженом кривичном делу из члана 359. став 1. КЗ, јер кривично дело за које је окривљени осуђен пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 95/20 представља посебно кривично дело.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП нити повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП на коју се неосновано указује

захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вучка Мирчића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић